

ПОСЕДУЈЕМ седам књига Петера Хандкеа. Од седамдесет, колико их је написао, за које не бих имао места. Библиотеке, попут срца, не могу да се шире. Велики писци су често високи писци. Притом не желим да повредим наследнике Жана д'Ормесона. Петер не би требало да је далеко од 1,98 метара, колико има Патрик Модижано. Оног дана када сам му назвао "добро вече" испред париског ресторана Closerie des Lilas, имао сам утисак да је виши од мене. Било је то на дан штрајка железнице и градског саобраћајног предузећа, а он је морао да се врати у Шавил. Питао сам га да ли ће да узме такси. Рекао ми је да неће, него да ће пешачити. Ништа се не може учинити против човека који шета све до Шавила.

Петер Хандке је један издужени аустријски господин словеначког порекла. Велики писац бритког језика с наочарима када му је било двадесет година, с временом се претворио у "Босовог" или "Пако Рабановог" манекена. Пешачење кроз шуму учинило га је моделом елеганције, чак и ако су му прсти мало црни када дође код пријатеља на вечеру. У атељеу "Бато Лавоар", где нас је пре неколико година примио српски сликар Милош Шобајић, Петер је из џепа свог сакоа чак извадио шампињоне. Домаћица, Милошева супруга, питала га је да ли жели да их спреми. Рекао је да не жели, и да би могла да их сачува за неки следећи ручак. Понекад се питам ко је појео оне печурке које

је писац сакупио на свом путу долазећи из Шавила. Пешице.

Водећи аутори препознају се по једној ствари: по звуку. Могли бисмо рећи и по музици. Све у свему, више волим буку. Постоје аутори који подижу буку и они који праве сопствену. Реченица Петера Хандкеа се види ухом, попут реченице Маргерит Дирас, Луја-Фердинанда Селина, Марсела Пруста и других. Не пише се оловком, него слухом. Хандкеове речи - споре, сликовите, дирљиве, бруталне, задивљујуће, отворене - омотавају се око читаоца попут неотровне змије, осим кад реагују на увреде нанете Петеру због пријатељства према српском народу и његовим брежуљцима Босне. Тамо где се он шета. У застарелим просрпско-антисрпским полемикама, Хандке је имао мали хендикеп: оне се нису одвијале на немачком, језику који његови противници не говоре, него на француском, језику којим он влада, мада мало успорено.

Бити велики писац овенчан међународним наградама, превођен у педесет земаља, то је убитачни клише којим би се дичио велики број угаслих писаца-досадњаковића. Својим полускривеним враголијама, уврнутим изјавама ("Има превише аутора полицијских романа, треба их убијати"), својом ерудитском ноншаланцијом и смелашћу из неког другог света (присуствовање сахрани Слободана Милошевића представља једну од тих ништа мање критикованих смелости), Петер Хандке остаје љутити младић, какав писац треба да буде до свог последњег ударца пером, односно чекићем.

(Вечерње новости)